

Megjelenik hetenkint
háromszor
kedden, csütörtökön
és szombaton.

Kéziratokat nem adunk
vissza.

Templén

Politikai Hírlap

Szerkesztőség és kiadóhiv.:

Sátoraljaujhely,
Főter 9. szám.

Telefon: 42. szám.

Sátoraljaujhely,
1919. november 8.

Felolvasó szerkesztő: **Dr. HALASI ANDOR** Szerkesztő: **KRÓÓ JÓZSEF**
Főmunkatárs: **NAGY ANDOR**

Otvenedik évf.
42. szám (5852.)

Az angolok

adták az első jó szót nekünk. Kinyújtották a jobbukat felénk s mi, megtépzott, romlásba taszított, rettenetesen félrevezetett és kifosztott hívő magyarok, akik egyetlen jó szóért a szívünket odaadjuk, a gyermek ártatlanságával, az ifjú lelkes hitével s a férfi egyenes, őszinte nyíltságával biztuk rá worsunkat az angol kézre.

Sir George Clark személyében magát a világralmat gyakorló boldog és hatalmas Angliát látjuk, amelynek területén soha nem nyugszik le a nap. Azért a kis jó szóért és biztatásért, amit tőle eddig kaptunk, elfelejtjük, hogy ellenséggel állunk szemben. Megnyitjuk szívünket előtte, hogy lásson bele. Feltárjuk minden panaszunkat és nyomorúságunkat. Feltárjuk, sajnos, teljes leplezetlenségben, legvégtetesebb ősi tulajdonságunkat is, a visszavonást.

Az egész ország engedelmes kíváncsisággal lesi, mit olvas ki a lelkünkbeli az azóta tekintetű angol diplomata? Szeretnők, ha ennek az elfogulatlan pillantásu idegennek akkor is megadnók egész bizalmunkat, amikor az ország valamennyi hangjának pártatlan végighallgatása után dönt a felől, milyen kormányt tart kívánatosnak a számunkra.

Szerencsétlenségünk sorozatában talán utolsó és legvégtetesebb csapás volna, ha az ő tanácsa, az ő döntése után bármelyik párt, a gyűlölet és békétlenség indulatával dörögné a levegőbe: nye pos volim — nem akarom!

Anglia a világ legalkotmányosabb országa. Semmivel hálásabbak nem lehetünk az angol figyelemért, ha a velük való béketárgyalás megkezdése előtt szakítunk végre

a pártoskodással. Meg kell mutatnunk, hogy mi is a legalkotmányosabb alapra akarjuk építeni új életünket.

Szerződni akarunk velük, tehát a legteljesebb bizalmukat kell elnyernünk.

Semmiképen sem válik kárunkra, ha független magyar államunkat azokkal az erős, kipróbált, demokratikus elvekkel köjtük szilárdá, amelyek Anglia nagyságát biztosítják.

Anglia, ugylátszik, bensőbb érdeklősséget óhajt velünk. Annál több ok arra, hogy elsajátítsuk az angol nép nemzetfentartó erényeit. Így majd jobban megértjük egymást.

Angliában a common opinion, a közvélemény uralkodik. Ennek hozzájárulása nélkül egyetlen fontos törvény, egyetlen jelentős közintézmény nem keletkezhetik. Az angol közvélemény maga valóságos közintézmény. Ugy van megszervezve, hogy minden társadalmi réteg, minden érdekcsoport, minden foglalkozási ág, minden osztály, az állam minden polgára szabadon és székszerűleg kifejezheti benne akaratát. Ha a kormány valamit akar, szándékairól és indokairól őszintén, tárgyilagosan, adatszzerűen először felvilágosítja az egész országot, hogy módot adjon a közvélemény kialakulásának. Szemléltető, mindenki által könnyen megérthető eszközökkel igyekszik meggyőzni a közvéleményt, mennyi haszon hárul az országra abból, amit csak kedni akar. A közvélemény támogatása nélkül egyetlen napig sem maradhatna uralmon angol kormány. S a közvélemény félrevezetését nyomban megtorolná a felzúduló közönség. Az angol „közvélemény” tehát nem csak szavazatok toborzását, nem csak a korteskedést jelenti. Az angol államférfiak valóban egész népük boldogságát akarják s ezt a boldog-

ságot a nép lelkével, akaratával összhangban igyekeznek elérni.

Meg kell teremtenünk, meg kell szerveznünk nekünk is a magyar közvéleményt, aminek előfeltétele a polgári önértés és a polgári öntudat. Önértés és öntudatos polgárt semmiféle kalandor irányzat nem tud félrevezetni s önző uralmi előjaira kihasználni.

Az angol parlamentben egymás iránt türelmesek a pártok. Hiszen mindegyik az ország javát akarja más-más eszközökkel. Egymás jóhiszeműségét feltételezik és tiszteletben tartják. A szélső pártok egymást váltják fel a kormányzásban. Jól tudják, hogy úgy a konzervatívizmus, mint a progresszív irányzat egyformán szolgálja a nemzeti jólét ügyét. Ragaszkodnak a mult-hoz, a tradícióhoz, a kipróbált intézményekhez, de abban a pillanatban, amikor látják, hogy fejlődniök kell, a közvélemény kezdesére vagy annak átalakítása után, megreformálják az életüket.

A londoni egyetem történettanára, A. F. Pollard, ennek a két — együttes — princípiumnak, a maradásnak és a merész újító szellemnek tulajdonítja az angol birodalom szilárdaságát és folytonos terjeszkedését.

Nekünk is meg kell szoknunk egymás elveinek tiszteltben tartását. Mindegyikre szükség van az állami élet feljessége mellett; mindegyikre a maga idejében. De megölnünk, elfojtanunk egyik elvet, egyik pártot sem szabad. Különben gubdított lesz az állami életünk. Egy másik angol, James Mill mondta: az igazság érdekében a vélemények különbözősége.

Az angol világcsoda ez: negyven millió ember uralkodik negyven millió felett. Rendkívüli erények székségei ehhez.

Mi egyelőre csak fennmaradni akarunk. Sajátítsuk el az angol erényeket.

Vera egy éves.

Irta: Halasi Andor.

Itt szorítom az ölemben. Vergődő dacos kis teste egy egész élet minden erőforrásával ficánkol a kezem között. Pufók arca vihart jelez, a frissességnek akkora derűjével, hogy soha sem érzett zengő kacagás tölti be tőle szívemet s az egész szobát. Fehér sugaras szőke feje, virító rózsaszín bőre csinos kerti levegővé varázsolja a szoba belsejét. Puha, dagadó, nyugtalan tagjaiból mindent elolvasztó formó ésszeretet árad el bennem. Egy világ sötét boldogságát, a megvalósult utálgatást tartom a karjaim között.

Hát ő volt az a néma síkoly, amely még akkor némán bujt el a szívünkben, mikor először fogtuk meg egymás kezét, ott a friss illatos erdő erőtől habzó levegőjében. A kicsattanó készülő halálos csendre figyeltünk. Az erdő rejtegette a lelkünket. Egy diadalordítást kerestünk a fák között, amely pedig bennünk volt, a vérünkben, de még nem hallottuk meg a lelkünkben.

Az a néhány törékeny, lángcsipkés szó, ami akkor felrepült a lelkünkbeli és eltűnt a fák között, a megindult jószág, ami sugva áradt fel a szívünkbeli és el-

némult az ajkunkon, a tepsra született zengő jókedv, a féktelen fiatalság szilaj szárnyverése, a hódítás falánk gyönyöre, egy új, felbredt élet tündéri gazdagsága: most itt van, visszatért, élő valósággá, megfogható szépséggé, emberré lett.

Ezt az eljövendő valóságot harmonásta a szépség gyémántfényének megjelenése ebben a hideg bérházban, mogorva arcok felcsodálkozása, durva bérhási vakondok felbredése, valahányszor az új lakó, az új asszony feledeült és elsuhant a szemük előtt a fiatalság szűzi ragyogásában, álomkönyű léptekkel, mint valami titkos erőnek — a szerelemnek — álommezőkön lebegő médiuma.

Az egész házra szétaugrázott a szépség és öröm. Az erdő frissesége, fiatal hajások vérszendítő varázsa, az ősi, isgató títok ide is eljött.

S mindez nem maradt testetlen csoda. Ime megfészesedett s most itt pompázik az apja ölben.

Az akarat, vágya, igénye teljes, mint egy felnőtté. Alakja, arca, minden porciakája befejezett. Nem is baba ő, hanem apró felnőtt tündérke a törpék országából, aki az óriások világába csöppent. Gyűsznyi eszével, kuria kezecskéjével a maga céljai szerint kormányozza apját, az óriást. Elefántvezető. Belecsimpaszkodik egy nagy-

nagy ember, az apja nyakába a mint a hogy az elefánt nyakán ül, indiai bennszülött egy kis kampós bottal irányítja a rengeteg állatot, úgy dirigálja, de csaknak egy-egy mozdulatával apját, arra, amerre akarja.

Engedelmeskedem, mert ő a magasabb rendű ember: a jövő.

Hogyan engedelmeskednem, hiszen a gyönyörködés aranykőden keresztül látom benne a gyámoltalan ősember perorol-peroró tartó aggodalmát, az anyai erkölcsöt a létért. Látom — első szemlése óta — hogyan teremti meg az alakatlan semmiből, a teljes öntudatlanságból, fejlődéséhez szükséges beidegzéseket.

Előbb csak a kezén, az ujjai mozgásán csodálkozott el — órákig — még pályás korában. Ami előttünk kacagató játknak tetszett, az az ő számára sorozott felfedezés volt: a kés ezértele hasonának megsejtése.

Nem tudom, milyen orgásműködésen lehetett keresztül, amíg kezét az arafelé tudta mozgatni, amerre akarta, — aztán a kezének apróbb részeit. De tudom, hogy óriások nem fejthetnek ki akkora erőt, a melyet ez a fejlődő kis test tud kifejteni sötét bányájából. Az étellel küzdő ősember örök, tragikus viaskodása játszódik le előttem.

Látogatás Székely Eleknel.

Sátoraljnyhely politikai életének még csak pár évvel ezelőtt is legélénkebb, leg-harciasabb tagja: Székely Elek, ma majd-nem teljesen elfeledett, csendes ember. Nemcsak szavát nem hallani sehol, de az utcán sem látni. Csak néha indul el kis sétakocsizásra, de akkor is felhajtja kocsijának tetejét, mintha nem akarna senkít látni, mintha nem akarna, hogy lássák. Érdekes, az utcán is állandóan gesztikuláló mozdulatait, sárgásbarna keményka-lapját félig-meddig elfelejtették már.

Ezekben a mai zavaros, izgalmas idő-kben érdekesnek találtuk felkeresni őt is és megkérdezni: mint s hogyan vélekedik az ország, a város helyzetéről.

A Molnár István utca 7. számú há-ban lakik félemeléses, szürkére meszelt, kútfőre is urihásban, egészen közel, pár lépéanyire a városházától. Polgármestersé-gének idejében pár perc alatt érkezhettek innen hivatalába. Talán azért jelent meg ő mindég hivatalában legelsőknek. A ház-nak az utcára nyíló három ablaka van. Egyik állandóan lefüggönyözve — korán elhunyt egyetlen leánya: Mária halála óta.

A három utcai ablak alatt két pince-helyiség, amit Székely Elek éllemessége ületli helyiségekké tett meg. Az egyik-ben bádógos üzlet, a másikban mézszársék van. Eppen nagy lármára érkezem. Egy-sségény szűd asszony hangosan pana-szolja, hogy már órák óta vár s nem tud egy negyed kilo húst kapni szombatra. — A kapuhoz lépek. Nagy fehér kutya, a Székely Elek házórdó kutya a lustálkodva fekszik ajtaja előtt. Megérkezésemre meg sem moccan. Csak amikor a kezem a ki-líntre teszem, emeli fel fejét és alaposan szemügyre vessz. Ugylátszik megbizik ben-nem, mert minden hangos ugatás nélkül beereszt. Ahogy ezt az öreg kutyát né-szem, ez a vén csont az egyedüli régi, hű barát, aki Székely Eleket az idők-változó járásával el nem hagyta. Pedig ő sok barátja volt neki ezelőtt...

As udvarba lépve, meglepetés ért. Egy vászoncseléd sietett a kapu felé és a ku-

tyát fütttyel beszólította, majd szóval hívta: „Móric, Móric jere be”!

No, gondoltam, ez már komoly anti-szemítizmus, amely most járja, ha a libe-rális Székely Elek kutyáját is Móricnak csufolják már. De a vászoncseléd kérdé-semre, hogy mióta hívják a kutyát Móric-nak, megnyugtatótt, hogy még gyerekko-rában (i. i. a kutya gyermekkorában) ke-resztelték el így. Erre a megnyugtatóttára felsiettem a lakásához vezető lépcsőn.

Körülbelül délután 4 óra lehetett, amikor Székely Elekhez bekopogtattam. Egyedül volt. Karosszékekben ült az ablak mellett és olvasott. Ahogy beléptem, a könyvet gyorsan becsapta, föltette a siffon tetejére és elébem jött. Biztosan nem tu-dom hát megmondani, hogy mi volt az olvasmány. Azt hiszem, valami utleirásféle.

As arcán, alakján nagyon meglátsza-nak a közelmúlt idők izgalmai s egyetlen leánya halálával érte nagy, súlyos csapás, amely egészen megtörte. Az első szavával is mindjárt e csapásról beszél. És ez az ezelőtt kemény harcos hangosan sirni kezd előttem, mint egy kis gyerek... Nagy cseppekben hullottak a könnyei és beszél arról az ő nagy szerencsétlenségéről. Bol-dogságát, reménységét veszítette el. Elhur-coltatásáról, a kommunizmus ideje alatti szenvedéseiről említett sem tett. Mik azok a fájdalmak a gyermekét vessítette apa fájdalmához képest.

Szemmeláthatólag rosszul esett neki, amikor mára tereltem beszélgetésünk fo-nalát s az ország, a város ügyéről kértem tőle véleményét.

As ország sorsáról, kezdte, jobb nem beszélni. Ennél szerencsétlenebb ország nincs kerék e világon. Az volt a baj gyö-kere, hogy itt az embereket nem értékük, de párthoz tartozandóságuk szerint ítéltek meg. Lehetett nekem, például mondja, pol-pármesterségem ideje alatt, akármilyen jó, a városra nézve kedvező indítványom, az akkori függetlenségi városatyák minden gondolkodás nélkül ellene szavaztak csak azért, mert tudták, hogy az országos poli-

tikában Tisza-párti voltam. Nohát ez éppen úgy van a fővárosban is. Akármilyen jó akart Tisza, mert ő akarta, hát rossz volt ellen-pártja szemében és megakadályozták benne. Ezt gyökeresen meg kell változtatni. És pedig legegyszerűbben úgy, hogy min-denki egy párthoz tartozék. Csak hogy as vissont újra lehetetlen. Nagyon nehéznek látom a megoldást.

A politikára as a megjegyzése: Dehog politikára és kérem, dehog! Egyszerű ma-rakodás. A hatalomért. Mindenki akar valami lenni. Miniszter, államtitkár, fő-ispán, de legalább is kormánybíró vagy képviselőjelölt. És a legkevesebb, amire minden ember aspirál. Közben meg várják az ország.

A város ügyére vonatkozólag tartó-kodóan nyilatkosik. Csak annyit mond, hogy olyan dolgok történnek ma a város-házán, ha ő lenne a polgármester, már rá-gen agyonütötték volna érte. De ma min-den jó, mert szólni senki sem mer és a polgármestert gárda védi.

A közellátásra vonatkozólag as a meg-jegyzése, amit mindenki ugys tud. Hossz nem érte ember került as élére. Még a szeptemberi listijegyeket sem váltották be. A villanyáram díját 70 fillerre, a vízdíjat háromszorosa emelték; minden lelkieme-retfurdalás nélkül terhelik meg vele a kö-zönseget as új főmérnök, aki még teljesen ismeretlen ember, egyszerű indítványára.

Beszélt még amit mindenféle újságo-lnak, hogy állítólag a polgármesternek kü-lön fogat áll rendelkezésére, amely körül-belül 20000 koronájába kerül a városnak és csak vadászgatni jár rajta Farkas Andor, holott fuvarozásra nincs semmiféle járműve a városnak és drága pénzen bérelni kell. De hát csak csinálják tovább a dolgot — mondja — csak gazdálkodjanak, csak költsenek ezreket utazgatásokra és csak bólintson „igent” a képviselőtestület, majd meglátják a végét.

Ahogy így beszél, Margit, a szobaleány belép és jelenti, hogy sikerült fehér kri-zanténiumokat szerezni a nagyságos Mária kisasszony sírjára.

Székely Elek től sűrű könyhullatása közepette vettem búcsút.

Falu Mihály.

Eleinte csak gyönyörködött as a sok széles, ügyetlen, heves baba-mozdulat. De most már szentnek tartom minden óráját, amelyben egy új mozdulatot terem magának, egy új tárgyat, új szót, ismer fel. Minden viharos életkedve mellett úgy bánok vele, mint valami nagy-nagy be-teggel, a lét betegével, aki folytonos kri-sisben megy keresztül.

Itt tartom a kezem között s az ablak felé viszem, hogy eltereljem figyelmét va-lami hirtelen nőtt vágyától. Amilyen atánytalan erővel ugrik ki az ember ke-zéből egy vad kis cicca, vagy egy meg-rüttent csirke, olyan erőszakosan akarja kivágni magát a karomból. Visszafelé ír-nyit.

As udvarra mutogatok, ahol kápráza-tos színű tyúkók lépegetnek és azögecse-lik csőrükkel a levegőt. Nem kellenek neki. Keményen húzza hátra a derekát, hátrafelé húz a karkjával és szigorúan, pa-rancsolóan, rábeszélően dünnyög.

Nem engedelmeskedem. Teringattét, az apja vagyok, le kell szoktatnom az ön-fejűségről. Próbálok szóval tartani. A pi-pikékről mondok fülcsiklandozó szavakat.

Nem érdekli. Mindjobban hanykolódik, nyugoskodik, esőfélők jelennek meg le-husott szája körül.

Ritgatom, járkálok vele, a lélek hang-súlyával magyarázom:

Nem szabad rosszködni. Apuka szereti a babát, azért tartja az ölében, de

ha rossz lesz, leteszi a földre. Így ni!

Mikor egyedül ül a földön, olyan el-hagyatott, elkieseredett arcot vág, hogy a fájdalom megcsavarja a szívemet. Szenve-délyesen kapom fel. De nem nyugszik. Teste egész súlyával dől a karomnak s huz a szekrény felé.

Arra tartok s abban a pillanatban el-csútl a teste hullámverése. Minden moz-dulatával a lépteimhez simul. Atőlel, arcát az arcomhoz simítja.

A szekrény előtt megállunk. Tenyeré-vel parancsolóan üt a szekrény ajtájára. Ahá! Itt a piskóta, tehát ezt akarja.

— Nem lehet, baba, — magyarázom neki, — majd egy óra múlva. Most nem szabad enni, mert elrontjuk az étvágyunkat, aztán a gyomrunkat, astán előrepülnek a nehéz lidéromadarak és megtépázzák a baba gyomrát.

Nem törődik a beszédemmel, nem törődik a számára hozott törvényekkel, sem-mivel sem törődik, csak avval, hogy itt a piskóta és ő ebből enni akar. A keze üt-ésével, feje igenlésével magyarázza, hogy ő ebből a szekrényből piskótát akar s ettől nem tágit.

A szeretetemen felülkerkedik az apai kötelességérzet, az erkölcsi parancs. Min-den ellenkezése dacára elviszem a szekrény-től. Játszatom mindennel. Mindent a szá-jához visz, megkóstol, mert minden érdek-lődése és kritikája a gyomra. Mindent el-

hajít és ismét a szekrény felé erőltet, most már nyugoskodik.

Kezdek haragudni rá. A konokságra konoksággal felelek. Leteszem a diványra s otthagynom.

Elvörösödik. A düh és rémület húzza szét arcát. Az elhagyott, kitett csecsemő pánikja tör ki belőle. Olyan kétségbeesett erővel zuhog a messzehangzó sírás, mintha erdő közepén ülne és segítségért orditana.

Istenem! Mit érezhet egy ilyen csöpp kis ember, aki már tudja, mire vágyik, de még nincs lába, amely az akaratának en-gedelmeskednék; nincs szava, amellyel megértetné magát; nincs karja, amellyel a vágya tárgyát megragadhatná. Reánk van utalva, a mi lábunkon jár, a mi ke-zünkkel eszik s ha mi otthagyjuk — — görcs fut a szívembe, zokogás fojtogatja torkomat, kinyitom a szekrényt, kivesszek egy darab piskótát s bünbánóan adom a könnyű nyalánkságot rózsaszín piskóta-kezebe.

— Itt van, kislányom, egyél. És ha megnősz, tanítsd meg a világot arra, hogy nem lehet boldoggá tenni az embert — akaratát ellen.

Abban a pillanatban elmúlt. Csurgó könyein keresztül nézi az édes ajándékot, még szopóg egy kicsit, de már angyalian nyugodt és derűs. Megelégedetten majszol. És nem törődik velem.

Hírek

Lebélyegzők

az élelmiszer bevásárlási könyvecskéket.

Aztán merje valaki mondani, hogy az ujhelyi közlekedési osztályon nem találják föl a puskaport. Próbálja valaki azt mondani, hogy nem tesznek sokat a közönség és a közellátás érdekében. Kísérlelje meg valaki állítani, hogy a tekintetes Városházán nincsen leleményesség. Aki mindeneseteket mondja: rosszmájú ember, vagy legalább is téved. Mert lám, most is milyen okos dolgot találtak ki. És hogy erről a szenális dologról mindenki tudomást szerezzen, felméteres plakáton értesítik róla imígyen:

Felhívás. A hatósági élelmiszer bevásárlási könyvecskékekkel történt visszaélések megállítására céljából értesítem a város közönségét, hogy csakis azon hatósági bevásárlási könyv lesz érvényes, amely a közlekedési ügyosztály által felül bélyegezve, miért is felhívom Ujhely város lakosait, hogy a lírtokában levő bevásárlási könyvet személyesen köteles felülbélyegzés végett a közlekedési ügyosztálynak bemutatni, annál is inkább, mert a jelzett idő eltelte után a le nem bélyegzett könyvek érvénytelenek lesznek.

A könyvek felülbélyegzése a közlekedési ügyosztályban, naponként délután 9 óráig és délután 2 óráig esaközöltetik.

Tehát a pénz lebélyegzését — oh leleményesség — megelősi az élelmiszer bevásárlási könyvecskék lebélyegzése. És megint fogjuk látni fölvonulni Ujhely város egész közönségét és a közlekedési hivatal előtt sorfalat állva ácsorogni. Hogy mindes miért és minek? Állítólag hamisítják a bevásárlási könyvecskéket. Nohát mi az egészet nagy hübónak tartjuk. Mert ha lényegesen akadt hamisítvány, azt másképp is lehetne ellenőrizni, mint mindenkit újra a közlekedési osztály magas és hangos színe elé cipeltetni.

De ezenkívül bátrak vagyunk az egész hamisítási dologban kétkedni, mivel nem tudjuk megérteni, mily célból hamisít valaki olyan bevásárlási könyvecskét, amelylyel — semmit sem lehet vásárolni.

— A cseh-szlovák területre való utazás korlátozása. Az ezzel kapcsolatban elterjedt hírekkel szemben a helybeli cseh-szlovák állomásparancsnokság közli, hogy a korlátozásnak semmiféle politikai háttere nincs és célja csupán a láncokereskedők üzelmének megakadályozása. Megbízható egyének, ha arcképes igazolvánnyal rendelkeznek, továbbra is kaphatnak utazási igazolványt cseh-szlovák területre. Az igazolványért jelentkezők 40 fillér kiállítás díjat apró pénzben vigyenek magukkal. A gyalog és kocsin való szomszédos forgalom teljesen szabad.

— A hadikölcsönkötvények sorsa. Tudjuk, majdnem mindenkit érdekel a hadikölcsönök sorsa. Szolgálatot vélünk tehát tenni azon olvasóinknak, akiknek pesti lapokban nem volt alkalmuk erről tudomást szerezni, vagy kikerülte figyelmüket, hogy a legutóbbi napokban budapesti tőzsdei körökben a magyar hadikölcsön iránt is mutatkozott érdeklődés és vásárlási kedv; már 52 koronás ár mellett történtek vételek. Reméljük, hogy az árforrás nemsokára lényegesebben javulni fog.

Az Anyám beteg . . .

Tebenned bizni, ki vagy az égbe,
Kicsiny koromban Ő tanított meg,
Tanított jóra, tanított szépre . . .
Szegény jó Anyám halavány, beteg . . .

Ő mondá nekem: „fiam, fiacskám,
Ne csüggedj soha, van Jsten, ki jó,
Bajban, ha leszel, imádkozz hozzá,
Meglásd, megsegít a Mindenható“ . . .

Diharos az ég, reszket a lelkem . . .
Beteg az Anyám . . . az Anyám beteg! . . .

Ahogy tanított: kulcsolva kezem
Könyörgök, Jrgalmad segítse meg . . .

Króó József.

— A színház téli szezonja elmarad. A színházi bizottság tegnap tartott ülésén dr. Hornyay Béla elnök indítványára egy határozott, hogy a télre egyáltalán nem enged be Ujhelyre színtársulatot. A határozatot a nagy lakáshiánnyal, fűtőanyaghiánnyal, az élelmiszeri, világítási és egyéb nehézségekkel okolták meg.

Tiltakoznunk kell ez ellen az autokratia döntés ellen. Az egész város régóta áhítzik valami kulturális szórakozás után. Belepusztul a lélek a végnélküli sárba, sötétségbe és unalomba. Annyit még tudunk nélkülözni — a saját kedvünkért — hogy negyven embert eltartsunk.

Azt hisszük, jól sejtjük, ha a valódi okot nem ebben keressük, hanem a város mozgó-vállalatában, amely a színtársulattal vetélytársat kapna. Ezt a döntő érvet nyíltan fel is hozta az ülésen Farkas Andor polgármester. Hát a város körzhaját kutyába se vesszik?

Igaz, hogy a Sajó társulatának nem nagyon örülnénk, de nem is kell ehhez a társulathoz ragaszkodnunk. Manapság jó budapesti színészek is szívesen jönnek télen vidékre. Kitűnő társulatot lehetne szerezni.

Feltesszük a kérdést. Ha ez volt a színházi bizottság elvi álláspontja, miért tartogatta ezt mostanig? Miért küldte ki egy reménytelen expedícióra, Egerbe, Bajusz Józsefet? Ki fizeti ennek a meddő és felesleges utnak a költségeit? Több lelkiismeretet kérünk a város közügyeinek intézésében!

— Házasság. Keller Dezső és Mann Rezsínke folyó hó 9-én délután 3. órakor tartják esküvőjüket Velejtén.

— A cseh-szlovák általános behozatali és kiviteli tilalmát feloldották. A cseh-szlovák általános behozatali és kiviteli tilalmát feloldották és az áruk egy nagy részének kivitelét szabaddá tették. Az alábbiakban közöljük a fontosabb árukat, amelyeknek a Cseh-szlovákiából való kiviteléhez nem kell többé kiviteli engedély.

Élelmiszerek: Kávépótlék, csokoládé-bombon, cukorka, gyümölcs- és főzelék-konzerv.

Faárak: Megmunkált épületfa, képeret, ládadeszka, hajlított fabutorok, vasbutorok stb.

Papírnemű: Cellulóze, nyerspapírle-

mez, tetőfedéllemez, csomagoló papír, fény-
tűzési papíros anyag, papirkonfekció.

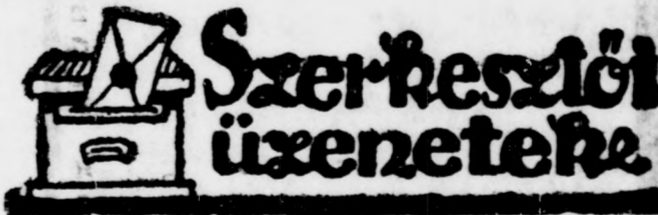
Az összes üvegáruk.

Porcellán, cserépedény.

Vasárak: Majdnem az összes.

Ugy tudjuk, hogy ezen áruk legnagyobb részének behozatalát a magyar kormány sem akadályozza.

— Cigaretta és szivar kiállítás a dohánygyárban. A helybeli dohánygyár igazgatósága felhatalmazást kapott, hogy a raktáron levő összes dohánygyártmányokat közvetlenül maga kiárusíthassa. A kiállítás most folyik. Hivatalok, üzemek stb. kintutások alapján vssárolhatnak. A választék ugyan nem nagy. Mindössze magyar és dráma cigaretta, no meg rövid szivar van a kiállításban. Ma azonban még ezzel is be kell érünk. Édes Istenem, mit kívánhat egyebet az ember ebben a szomorú világban. Természetesen csak osztrák-magyar bankjegyekért lehet vásárolni. A munkásság bérének kifizetéséhez így kell előteremteni a szükséges pénzt. Ugy értesülünk, hogy az ujhelyi fűtőzsze ezentúl a Miskolczen beváltandó dohányáruraktárból fogja a havi ellátmányt megkapni.

Tőkepénzes. Helyben. Aggodalma teljesen indokolatlan. A pénznek van még értéke és vásárló-képessége is elég nagy. Amíg csekély 2 korona 50 fillérért, még postapénzért is, egy olyan nagyértékű művet vehet, mint „Koll“: „A borkereskedelem a bolsevidáda alatt“ című „jeles“ könyvét, addig nincsen baj. Siessen hát és vásároljon belőle, mielőtt az ára rohamosan emelkedik. Tőkebefektetés céljaira melegen ajánlhatjuk.

Veszek egy fiatal faj foxteriert
Cím: a kiadóhivatalban.

Szamarat jó igavonót meg-
vételre keresek.
Cím a kiadóban.

Kiadótulajdonos: Króó Mór.

Cipóműhely megnyitás.

Értesítem a n. é. közönséget, hogy cipóműhelyem, mely eddig anyag hiány miatt szünetelt, ismét fizembe helyeztem. — Elvállalok mértékszerű cipők készítését a legizlésesebb kivitelben, jótányos árban. Garantált, saját készítményű cipő állandóan raktáron. — Szives pártfogást kér **CUKKER JENŐ** cipész. (Juhász Jenőné féle házban.)

EMKE KÁVÉHÁZ

Legkellemesebb vacsorázó hely. Hi-
deg és meleg buffet. Tisztán kezelt
fajborok. Valódi fekete és fehérekávé.
Különálló mulató helyiségek. Pontos
:: és figyelmes kiszolgálás. ::

Esténként **BUDAY GYULA** elsőrangú zenekarával hangversenyez.

Szives pártfogást kér az
„Emke” kávéház
tulajdonosai.

„ZEMPLÉN” KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓVÁLLALAT

Levélpapírok,
falragaszok,
körlevelek,
mérlegek,
meghívók,
számlák

és minden egyéb nyomdai
munkák gyorsan és a
mai kor igényeinek meg-
felelő kivitelben készülnek.

Finom minőségű írógéppapír nagyban raktáron.

SÁTORALJAUJHELY, SZÉCHENYI-TÉR 9. SZÁM.

Telefon: 42.

Telefon: 42.